За гріх щасливості в неслушний час
належиться покута і покара.
Над віражами карколомних трас
я тільки жінка з крилами Ікара.

Розтане віск — я в море упаду
і захлинуся морем, як тобою.
Цієї жаги некликану біду
лише твоєю ніжністю загою.

Стоять в шибках осінні вітражі.
Забути все. Піти — не озирнутись.
Ти здатен на смертельні віражі.
Ми не могли у світі розминутись.